

— Τώρα μένει νὰ τελειώσω καὶ μαζύ σας, Πλάτον Βασίλειεβιτς, κλείουσα κατόπιν αὐτῆς τὴν θύραν, ἀπετάθη πρὸς τὸν Βελτίστσεφ ἡ Λιουδμήλα. Πρὸ δύο ἀκόμη ἐβδομαδῶν μετὰ παρεκαλεῖτε νὰ σᾶς λυπηθῶ· ἐγὼ σᾶς ἐπίστευσα καὶ συγκατετέθην εἰς τὰς γνωστὰς συμφωνίας, ἀλλ' ἄπασα ἡ διαγωγὴ σας ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε μίᾳ προσποίησις· ἐμνηχανεύθητε ἐναντίον μου ὑποχθόνους δολορραφίας καὶ κατορθώσατε, ὥστε νὰ μὴ σᾶς πιστεῦω πλέον. Δὲν θέλω νὰ μάθω πρὸς ποῖον σκοπὸν ἦλθε εἰς τὴν οἰκίαν σας ἡ κόρη αὕτη, ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι ἦτο, κ' ἐγὼ ἐννοῶ τοὺς σκοπούς σας. Τώρα ἐβεβαιώθη ὅτι εἶν' ἀδύνατον νὰ ζήσω μαζύ σας καὶ ὅτι πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. Σεῖς μετὰ ἐκλαμβάνετε ὡς ἐχθρόν σας, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ὁ εἰλικρινέστερος, ὁ στενότερος φίλος σας. Δυστυχῶς τοῦτο δὲν τὸ καταλαμβάνετε.

Ὁ Πλάτων ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς καὶ μετὰ πικρίας.

— Μὴ μειδιάτε, Πλάτον Βασίλειεβιτς! . . . Ναί· ἤμην φίλη σας! Ἄν ἀπεφάσισα νὰ ἰδιοποιηθῶ τὰ χρήματά σας, ἐπραξα τοῦτο διὰ τὴν εὐτυχίαν σας! Πολὺ καλῶς γνωρίζω τὸν χαρακτήρα, τὸ ἀτυχὲς πάθος σας πρὸς τὴν τυχρὰν τοῦ χρηματιστηρίου κυβείαν, πρὸς τὰς ἐφημέρους ἐπιχειρήσεις, αἵτινες θάττον ἢ βραδίον θὰ σᾶς καταστρέψωσι, θὰ σᾶς σύρουν μέχρι τῆς πτωχείας, μέχρι τῆς μηδαμιότητος, ἴσως καὶ μέχρι νέων ἐγκλημάτων. Μετὰ τὸ πάθος τοῦτο κακῶς θὰ τελειώσητε, Πλάτον Βασίλειεβιτς.

Ὁ Βελτίστσεφ ἤκουε σοβαρῶς, ἱστάμενος παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχων.

— Ἐγὼ ἐφρόνουν, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα, ἐγὼ ἤλπίζον, ὅτι ὑπανδρευομένη σας, θὰ ἠδυνάμην διὰ τῆς ἀγάπης μου νὰ καταπνίξω τὸ ἄθλιον τοῦτο πάθος, ὅτι θὰ συνέλθητε ἐπὶ τέλους καὶ ἀντὶ τῶν ἐπιχειρήσεων θὰ ἐνασχοληθῆτε εἰς ἐντιμὸν τινα καὶ ἀνταξίαν ὑμῶν ἐργασίαν, ἡ ὁποία πολὺ θὰ ἠδύνατο νὰ σᾶς ἀνυψώσῃ· ἐφρόνουν ὅτι ἀγαπῶν με, θὰ ἐψυχραίνεσθε πρὸς τὸ χρηματιστήριον· ἐμερίμουν οὐχὶ περὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἀλλὰ περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ τῶν γηρατειῶν σας, ἐπὶ τέλους, περὶ τῶν τέκνων σας, ἂν ἀπεκτᾷτε ποτε τοιαῦτα. Καὶ δι' ὅλα αὐτὰ ἐγὼ ἠθέλον νὰ διαφυλάξω ἄθικτα τὰ παρόντα ὑμῶν μέσα· ἐγνωρίζον ὅτι μόνον εἰς χεῖράς μου θὰ ἦσαν ταῦτα ἀσφαλῆ· σᾶς λέγω, γνωρίζω τὸν χαρακτήρα σας, διὰ τοῦτο ἐδέησε νὰ προσενηχθῶ πρὸς ὑμᾶς τόσο ἐπιμόνως, τόσο σκληρῶς. Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τῶν πράξεών μου! Τώρα ἰδῆτε καὶ τὰς ἰδικάς σας! Αἱ πράξεις σας, ὡς πρὸς ἐμέ, εἶνε σειρὰ ταπεινῶν δολορραφιών, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶνε καὶ μίᾳ σκληροτάτῃ προσβολῇ! Κ' ἐγὼ, ἑξέυρετε, Πλάτον Βασίλειεβιτς, εἰς οὐδένα συγχωρῶ τὴν προσβολήν· δι' αὐτὸ ἔχομεν ἀκόμη λογαριασμὸν μαζύ σας!

Ἡ Λιουδμήλα ἠγέρθη τῆς θέσεως αὐτῆς.

— Φρονῶ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸ πᾶν ἐτελείωσε μετὰξὺ μας! μετ' ἀποφάσεως ἐδήλωσεν αὕτη τῇ Βελτίστσεφ. Μείνετε μετὰ τὰ χρήματά σας, κ' ἐγὼ μένω μετὰ τὰ ἔγγραφα μου. Διὰ νὰ ἐξασφαλισθῶ ὁμῶς ἀπὸ τὰς μηχανορραφίας καὶ τὰς ἀποπειράς σας, αὐριον εὐθὺς ἀναχωρῶ ἐκ Πετροπόλεως. Διὰ ποῦ; τοῦτο πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ τὸ μαθήτε, ἀλλὰ ταχέως θὰ ἀκούσητε περὶ ἐμοῦ!

Καὶ ἡ Λιουδμήλα ἐξῆλθεν ἡρέμα τοῦ σπουδαστηρίου.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐπὶ μακρὸν ἴστατο ἔτι παρὰ τὴν τράπεζαν, κεκυφώς, ὥσπερ προσεβλήθη ὑπὸ ἐνεότητος. Οὔτε λάμψις σκέψης, οὔτε κινήσεις αἰσθήματός τινος ἐξηλουτο ἐπὶ τοῦ ὤχρου καὶ ζοφεροῦ προσώπου του. Ἦτο καταπατημένος, μηδενισμένος, κατάπληκτος, καὶ δὲν ἐπρόφθασεν ἀκόμη νὰ συνέλθῃ.

Ἄλλ' ἰδοὺ οὗτος, ἰσχυρῶς συνθλίψας τὰς σιαγόνas ἔτριξε τοὺς ὀδόντας καὶ μετ' ἀγρίας ταραχῆς ἔστρεψε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα. Ὑπὸ τὴν χεῖρά του συνέπεσε καθέδρα τις· συνήρπασεν αὐτὴν μετὰ λύσσης καὶ τὴν ἔθραυσεν εἰς τεμάχια ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ θαλαμηπόλος προσέδραμεν εἰς τὸν θόρυβον, ἀλλ' ὁ Βελτίστσεφ τοσοῦτον ὀργίλως προσέβλεψεν αὐτὸν καὶ μετὰ τοιαύτην φωνὴν ἀνέκραξεν «ἔξω!», ὥστε ὁ δυστυχὴς μόνον εἰς τὸ δωμάτιόν του ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ.

Ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐκρέματο μεγάλη φωτογραφικὴ εἰκὼν τῆς Λιουδμήλας, λαμπρῶς φωτοσκοπιομένη δι' ἀκβαρέσας. Ὁ Βελτίστσεφ τυχαίως προσέβλεψεν ἐπ' αὐτῆς καὶ αἰφνης ἀποσπᾶσας αὐτὴν ἐκ τοῦ τοίχου, κατέρριψεν εἰς τὸ δάπεδον τὸ κομψὸν ἐκ καρὸν πλαίσιον καὶ μετὰ λύσσης ἤρξατο συνθλῶν διὰ τῶν πτερυγῶν του τὴν ὕαλον καὶ καταπατῶν τὴν εἰκόνα τῆς ἀγαπωμένης γυναικός.

Ἦτο αὕτη ἀθλία καὶ ἀσθενὴς ἐκδίκησις.

Σπασμοὶ ἤρξαντο νὰ πνίγωσι τὸ στήθος καὶ τὸν λάρυγγά του. Βυθίσας εἰς τὴν κόμην αὐτοῦ τοὺς δακτύλους του, κατέπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ εὐρέος τουρκικοῦ ἀνακλιντρου καὶ ἀνελύθη εἰς ὄδυμους. Οἱ λυγμοὶ ἔπνιγον αὐτόν, ἀλλὰ δάκρυα δὲν ἀνέβλυζον. Ἐδάκνε τὸ ἐξ ὀλοσηρικοῦ προσκεφάλαιον καὶ ἔτρεμεν ὄλος ὑπὸ σπασμωδικῶν ρίγους, ἐν δεινῇ διατελῶν ὕστερικῇ προσβολῇ.

«Δοῦλος... δοῦλος... Τώρα τετέλεσται... Τώρα πλέον εἶμαι δοῦλος αὐτῆς ἐς αἰῶνα!», θολερῶς ἐπήρχετο ἡ φρικώδης αὕτη σκέψις εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Τέλος τοῦ δευτέρου μέρους.

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Θ'

Βαρύα καὶ ἀποπνίγουσα ἀτμόσφαιρα ἐπέκειτο τῆς κλιτύος τῆς Βαδιάτσας. Ὑποκίτρινος διαφανὴς πέπλος περιέστεφε τὸν ὀρίζοντα, ἐν ᾧ ἰσχυρὸς καὶ διακεκομμένος ἄνεμος ἔσειε τὰς κορυφὰς τῶν ὕψηλοτέρων δένδρων. Σιωπηλὴ ἡ Νίνα, ἐκλίνει τὴν κεφαλὴν παρατηροῦσα τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ τὰ μαῦρα πυκνὰ νέφη, ἅτινα ὁλοὲν συνεσπῶρεύοντο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν πέριξ ὁρέων.

Καὶ ἡ Φελιτσίτα ἐπίσης παρατήρει μετὰ ὄμμα περιφροντικὴν ἐπαπειλουμένην καταιγίδα.

— Νὰ εἶναι ἄρα γε σήμερον ὁ πατέρας 'στὰ βουνά; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον. Ταῦτα ὁμῶς λέγουσα ἐσκέπτετο καὶ ἄλλον τινα ἐπίσης προσφιλή.

— Φυσᾷ σιρρόκος, ἀκριβῆ μου Φελιτσίτα! καὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ μὴν κινήσῃ ὁ πατέρας ἀπὸ τὸ Μιλάτσο· πρὶν βραδυάσῃ θὰ ἔχωμεν καταιγίδα καὶ οἱ χεῖμαρροι θὰ πλημμυρῇσιν· καὶ ὁμῶς πολὺ φοβοῦμαι, διότι λείπει σχεδὸν ἑξήμερας· ὁ ἀγγελιαφόρος, ὁ ὁποῖος ἦλθε ἀπὸ τὸ Μιλάτσον, μᾶς εἶπε νὰ τὸν περιμένωμεν σήμερον ἢ αὐριον.

Ἀγέλη αἰγῶν διήρχετο τὴν κλιτύν· τὰ δυστυχῆ ζῶα, ὡς εἰ προησθάνοντο τὸ κακόν, ἔκυπτον περίλυπα τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ὀπισθεν βραδέως βαιῶν ποιμήν, κατὰκοπος καὶ πεφορτωμένος ὑπὸ φύλλων κᾶκτου, διηνεκῶς τὰ παρῶτρυνεν, ἵνα προφθάσῃ πρὸς Ἀσυλόν τι. Χωρικοὶ τινες, ἐπὶ ὄνων σπεύδοντες, τὸν συνήντησαν καὶ τῇ ἐφώναζαν:

— Πρόφθασε, Γιακόπο, κ' εἶναι μακρὰ ἡ καλύβα σου· ἀπ' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ βροντᾷ!

Ὁ ἀπαίσιος οὗτος θερμὸς ἀφρικανικὸς ἄνεμος, ὅστις ἀποναρκοῖ τὰ νεῦρα, προυνέει εἰς τὴν Φελιτσίτα καταθλίβουσαν ἀτονίαν. Ρίγος διέτρεχε τὸ σῶμά της ὅτε ἐσκέπτετο, ὅτι πολὺ πιθανόν, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ πατήρ της ὠδοιπόρει ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ ὄρους, χωρὶς νὰ ἦναι δυνατόν νὰ εὑρῇ εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος καταφύγιον κατὰ τῆς μετὰ καταπληκτικῆς ὀρμῆς ἐπερχομένης καταιγίδος· ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις φόβος τὴν ἐτάραττε· πρὸ τριῶν ἡμερῶν περιέμενε πυρετωδῶς, μετὰ πόθου, ὅστις ὁλοὲν ἠῤῥαξε, τὴν τόσον ποθητὴν ὅσον καὶ ἐπικίνδυνον ἐπίσκεψιν τοῦ ἀξιωματικοῦ καθημερινῶς οὗτος, ἀναζητῶν τὴν ἀγνωστὸν του, ἤρχετο εἰς τὴν κλιτύν, διασχίζων τὰς πλαγίας ὁδοὺς, τὰς σχηματιζομένας ὑπὸ ἡρειπωμένων τοίχων καὶ ἀγρίων αἱμασιῶν, κακῶς δ' ἐφθασε μέχρι τῆς ἐκκλησίας· ἐκεῖθεν, ἀπηλπισμένος πάντοτε καὶ περίλυπος,

ἐπανήρχετο μελαγχολικός εἰς Μεσσήνην. Μακρόθεν τὸν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός, ἡ δὲ καρδία ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως ὁσάνκεις, ἀνὰ μέσον τῶν οἰκιῶν, ἀνεφαίνετο ἡ ὑψηλὴ ἱπποτικὴ μορφή του· οὐχ ἥττον δὲν ἐτόλμα νὰ παραβῇ τὴν ὀδυνηρὰν ἀπαγόρευσιν τῆς πιστῆς τῆς θαλαμηπόλου, ἐνῶ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ὅταν οὗτος ἐπανήρχετο ἀπηλπισμένος, κατελάμβανεν ἄφατος λήθη καὶ μελαγχολία. Πόσα μέσα διενεοῖτο, ἵνα τὸν συναντήσῃ! ἀλλ' οὐδὲν ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ τὴν τελευταίαν ἔτι νύκτα ἐσκέφθη νὰ πορευθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν χάριν προσευχῆς καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν χαιρετίσῃ, πάλιν δὲ νὰ ἀποκριθῇ.

Διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων παρίστα εἰς αὐτὴν ἡ θερμὴ καὶ λίαν ἀνεπτυγμένη εἰς τὰς κόρας τοῦ νότου φαντασία τῆς, τὴν συνέντευξιν ταύτην ὑπὸ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ σιωπηλοὺς θόλους τῆς ἀρχαίας Νορμανδικῆς ἐκκλησίας.

Παραδόξως δὲ πῶς προαίσθημά τι τῇ ἐπιθύρῳζεν ὅτι ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θὰ αὐξήσῃ ὁ ἔρωσ τῆς, ἀφ' οὗ εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Πράου ἐγεννήθη!

— Νίνα, ἀνέκραξεν αἰφνης, συνώδευσέ με εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ παρακαλέσω τὴν Παναγίαν διὰ τὸν πατέρα!

Ὑπόκωφος παρατεταμένη βροντὴ διέσχισε τὸν αἰθέρα.

— Καλὲ δὲν ἀκοῦς, κόρη μου, τί γίνεται; ἐν τούτοις ἄς ὑπάγωμεν γρήγορα διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὶν προφθᾶσῃ ἡ καταιγίς.

Σπεύδουσαι ἔφθασαν διὰ τῶν ἐρείπων τῶν ἀρχαίων μοναστηρίων εἰς τὴν ὄχθην τοῦ χειμάρρου· ἐκεῖ ἔκαμψαν τὴν ἄκραν βράχου τινὸς καὶ ἀντίκρυσαν τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ θύρα ἦτο ὀρθάνοικτος, σκότος δὲ περισσώτερον ἢ ἄλλοτε ἐπεκράτει· εἰσῆλθον καὶ γονατίσασαι πρὸ τοῦ βωμοῦ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται. Τὰ καλῶς ἐκλεισμένα ὑψηλὰ παραθύρα τοῦ ναοῦ ἠμῶδες νὰ εἰσέρχεται ἡ χλιαρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ οὕτω τὸ ἐντὸς ὑπάρχον σχετικὸν ψῦχος ἐπέδρα εὐχαρίστως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἔξω ἀτμοσφαῖραν. Ὅλοεν ὅμως ἡ καταιγίς προσήγγιζε μὲ φοβεράν ὀρμὴν. Ἡδὴ συχνότερον καὶ ἀγριώτερον ἐφύσα ὁ ἄνεμος διὰ τῆς κλιτύος, ἥς τὰ δένδρα, ἄλλα μὲν βαθέως ἐκλίνε, ἄλλα δὲ ἔθραυε καὶ ἐξερρίζου· ὁ κιτρινωπὸς ἐκεῖνος πέλος ὅλοεν κατήρχετο καὶ ἐκάλυπτε τὸ στερέωμα, διαχέων οὕτως ἀπαίσιον λυκόφως ἐπὶ τῆς ἐρήμου κλιτύος. Φοβερὰ ἀστραπὴ διέσχισεν ἤδη τὸν αἰθέρα, συνοδευομένη ὑπὸ ὑποκώφου καὶ παρατεταμένης βροντῆς· ταύτην ἠκολούθησεν ἄλλη, εἴτα ἄλλη καὶ οὕτω ἤρξατο ἡ καταιγίς.

Αἰφνιδίως, καὶ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, τὰ νέφη ἐπεκάθησαν τῶν κορυφῶν τῶν πέριξ ὀρέων, ἡ καταιγίς ἐμυκάτο, ἀλλοίμονον δ' εἰς ἐκείνους, οἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν εὗρισκοντο ἐν ἀσύλῳ. Αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας· θόρυβος κυλιομένων βράχων καὶ τεθραυσμένων δένδρων ἀνεμύνητο μὲ τὸν ὑπόκωφον ἤχον καταρρά-

χτου, ὡς εἰ κατήρχετο οὗτος τῶν ὀρέων καὶ ἠπείλει νὰ καταπνίξῃ τὴν κλιτύν· αἰφνης, διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀνοικθῆσης θύρας τῆς ἐκκλησίας ἔλαμψεν οὐρανομήκης ἀστραπὴ, ταύτην δὲ ἠκολούθησε φοβερὰ βροντὴ, ἥτις ἔσεισεν ἐκ θεμελίων τὴν παλαιὰν Νορμανδικὴν οἰκοδομήν. «Παναγία δέσποινά μου! ἀνέκραξέ τις ἐκ τοῦ ἄνω κελλίου, βόηθα κ' ἐπλάκωσ' ἡ Φιουμάρα.»

Πεφοβισμένα αἱ δύο γυναῖκες ἀντινάχθησαν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἱππεύς τις, ὑπὸ κοριοτοῦ κεκαλυμένος καὶ παλαιῶν ἐναντίον τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου, διηυθύνετο τρέχων πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Αἱ γυναῖκες, νομίζουσαι ὅτι ἔξω θὰ εὗρισκον σωτηρίαν, ἔσπευδον νὰ ἐξέλθωσιν· φωνή τις ὅμως ὀπισθέντων ἔκραξε:

— Γιὰ τὸ Θεό, σταθῆτε σὰς λέγω, ποῦ πάτε; ἔξω θὰ χαθῆτε!

Ὁ οὕτω κράζων ἦτο ὁ φρά Σεραφῖνος· δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως ἡ τὴν Νίνα. Ἡ Φελιτσιτά ἦτο ἤδη ἐκτός· δὲν ἐπροχώρησε πολλὰ βήματα καὶ ἔστη ἀποτόμως· πρὸ αὐτῆς εἶδε τὸν Ἐκκάρτ, ὅστις παλαιῶν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου προσεπάθει νὰ σύρῃ τὸν ἵππον του. Προτοῦ ὅμως τὸν πλησιάζῃ τὴν κατέλαβεν ἡ καταιγίς, ἥτις τὴν παρέσυρε μετὰ καταπληκτικῆς ὀρμῆς· ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν, καὶ μόλις ἐκρατεῖτο εἰσέτι δι' ἀσθενοῦς χειρὸς ἀπὸ προεξέχουσάν τινα ἀκμὴν τοῦ ἱεροῦ. Ἡδὴ ἡσθάνετο τὰς δυνάμεις τῆς ἐκλειπούσας καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. ὅτε σιθαρὰ χεὶρ τὴν ἤρπασεν ἐκ τῆς ὀσφύος· ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς περιέβαλλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν σωτήρα τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντησαν τὸ βλέμμα του, ἀσθενῶς δὲ ψιθυρίσασα «Παναγία μου», ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ θέσις ὅμως τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ ἦτο πολὺ φοβερώτερα ἀφ' ὅσον ἐφαντάζετο· μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του, ὁ ἀνεμοστρόβιλος τὸν παρέσυρεν ὡς ἀσθενὲς παιδίον· ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠπείλει νὰ τοὺς φθάσῃ ὁ ἐκ τῶν ὀρέων μεθ' ὀρμῆς καὶ φοβερᾶς βοῆς καταφθάνων χειμάρρος πλήρης πετρῶν καὶ χωμάτων· οὐχ ἥττον δὲν ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν του, δι' ἀποφασιστικοῦ δὲ βλέμματος ἐζήτησε τὴν θέσιν, ἐν ᾗ εὗρισκετο. Ἐκεῖ κάτω διακρίνει σωτήριόν τινα καμπὴν βράχου, ἐν εἰδῇ σπηλαίου, ὅθεν χωρὶς ν' ἀπολέσῃ στιγμὴν καὶ πετῶν μάλλον ἢ βαδίζων, φθάνει εἰς τὸν βράχον καὶ εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ, φέρον πάντοτε τὴν ἀπιστον κόρην.

— Βοήθειαν οὐρανέ, ἐφώναζον οἱ ἐκ τῆς ἐκκλησίας μάρτυρες τῆς σκηνῆς ταύτης, οἵτινες ἀπώλεσαν αὐτοὺς χωρὶς νὰ μαντεύσωσι τὴν καμπὴν τοῦ βράχου, τοὺς πῆρε τὸ νερό.

Καὶ πράγματι, ἐν δευτερόλεπτον ἕαν ἔμμενον ἔτι εἰς τὴν ἐτέραν πλευράν, θὰ ἦσαν χαμένοι.

Ἡ Νίνα τότε ἤρχισε νὰ θρηνῇ. Ματαίως προσεπάθουν οἱ δύο μοναχοὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν· διότι ναὶ μὲν ἀντελήφθησαν ὅλοι τὸ τολμηρὸν πῆδημα

τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ τίς ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ διὰ τοῦ ἐπικρατοῦντος σκότους ἂν τὸ πῆδημα ἐκεῖνο ἦτο σωτηρία ἢ ἀφάνισμός.

— Φελιτσιτά! Φελιτσιτά! ἐφώναζεν ὀδυρομένη ἡ δυστυχὴς, τί θὰ πῶ τοῦ πατέρα σου;

Ὁ εἰς τῶν μοναχῶν περιεργὸς ἔκυψε καὶ τὴν ἐρωτᾷ:

— Ποῦτος εἶναι ὁ πατήρ τῆς;

— Ὁ Ρωμαῖος, πάτερ μου, ὁ ταπεινὸς τῆς Μεσσήνης, ὁ ὀχλαγωγός.

Θριαμβευτικὸν μειδίαμα ἔλαμψεν ἐπὶ τούτοις εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μοναχοῦ, ὅστις ἦτο ὁ φίλος μας Σκαλίονε.

Συγχρόνως θόρυβος φοβερός ἔσεισε τὴν ἐκκλησίαν· ἐκ τινος τῶν ὀπισθεν παραθύρων εἰσώρμησε τὸ κύμα καὶ ἐπλημμύρησε τὸν βωμὸν μὲ πέτρας καὶ χώματα.

— Παναγία, Χριστέ μου! ἐχαθήκαμε! τὰ χώματα μ'παίνουν· στὴν ἐκκλησίᾳ!

— Ἀπάνω! Ἀπάνω! 'στὸ κελλί, ἐφώναζεν ὁ Σκαλιόνης καὶ βιαίως ἔσυρε, τὴν ἤδη λιπόθυμον Νίναν, μόλις δὲ ἀνῆλθον καὶ ἐκ τριῶν ἤδη παραθύρων εἰσώρμα ἐντὸς ὁ χεῖμαρρος τὸ πᾶν καταστρέφον, καὶ πλημμυρῶν τὸν ναὸν μὲ χώματα καὶ πέτρας.

Γ'

Λίαν ἐξεπλάγη ἡ Φελιτσιτά ὅτε συνελθούσα εὗρέθη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς· διὰ τῶν κεκλεισμένων παραθύρων ἔλαμπον εἰσέτι αἱ ἀστραπαὶ, αἱ δὲ βρονταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, ταύτας δὲ συνώδευεν ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου, ὁ θόρυβος τῆς χαλᾶς καὶ τὸ τρίξιμον τῶν πέριξ τῆς οἰκίας μεγάλων δένδρων, ἐξ οὗ συνεπέραναν ὅτι ἡ καταιγίς εὗρισκετο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἰσχύϊ. Πάραυτα ἀνεκάθησε, τρίβουσα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ· ματαίως οἱ ἀπλανεῖς τῆς ὀφθαλμοὶ προσεπάθουν νὰ διασχίσωσι τὸ σκότος· αἰφνης ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸ δωμάτιον καὶ παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης διακρίνει τὴν σοβαρὰν μορφήν τοῦ Ἐκκάρτ. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ τι, καταβάνει τῆς κλίνης καὶ ἐν παιδικῇ ἀφελείᾳ, ὑπέκρουσα εἰς ἐνδόμυχόν τινα ὀρμὴν, ἐδράξατο τῶν χειρῶν του, ἐν ᾧ δὲ κατεφίλει αὐτάς:

— Σὺ, τῷ λέγει ἐν οἰκειοτέρᾳ διαλέκτῳ, σὺ μοὶ ἔσωσες τὴν ζωὴν περιφρονήσας τὴν ἰδικήν σου· ἐγὼ δὲ δύναμαι νὰ κάμω τίποτε· ἡ Παναγία ἄς σοὶ τὸ ἀνταποδώσῃ!

Ρίγος διέτρεξε καθ' ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ Ἐκκάρτ ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῶν θερμῶν τῆς χειλέων· σφίγγων δὲ ἤδη αὐτὸς πυρέτωδως τὰς χεῖράς τῆς, τῇ ἀπήντησε:

— Σὺ! ὦ σὺ, μόνη Φελιτσιτά, μοὶ τὸ ἀπέδωκες, μὲ τὸ θερμόν σου βλέμμα! Πρὸ πολλοῦ ἐναγωνίως σὲ ζητῶ· εἰς ὅλους τοὺς δρόμους, τοὺς κήπους, τὰς οἰκίας παντοῦ σὲ ἀνεζήτησα· φωνὴ ἐνδόμυχος μοὶ ἔλεγε νὰ ἐλπίζω, διότι μὲ ἀγαπᾷς! Τὸ ἄνθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοὶ ἔδωσες, ἰδοὺ το, δὲν ἀπεμακρύνθη ποσὼς τῆς καρδίας μου! μοὶ ἔδωσες αὐτό, ἀλλὰ μοὶ

ἀφῆρεςες τὴν καρδίαν, ἀγγελέ μου! ἄρ᾽ γε μοι ἔδωσες τὴν ἰδικήν σου;

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ νεᾶνις ἀνετινάχθη σύσσωμος· ἀνελογίζετο τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἀπερискέπτως ἐξετέθη. Πρὸ πολλοῦ ποθοῦσα τὴν συνάντησιν ταύτην, τὴν ἐφαντάσθη διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων· μόνη δὲ ὑπελόγιζε τί θὰ τῷ ἀπῆντα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει· ἡ θερμὴ αὐτῆς φαντασία τῇ ἀναπαρίστα τοὺς διαλόγους τούτους γενομένους διὰ τῆς μεγαλειτέρας οἰκειότητος, ἐπομένως ἐν τῇ νευρικῇ ταραχῇ, εἰς τὴν εὐρέθη κατὰ τὴν ἐξέγερσίν της, οὐδόλως ἀνελογίσθη τὴν πραγματικότητα καὶ ἀφῆκε τὴν καρδίαν της νὰ τῷ ἐκφράσῃ ὅ,τι ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνέκλειε. Συνελθούσα ὁμως καὶ ἀκούσασα τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν τοῦ ἐρωμένου της, ἀμέσως ἀνελογίσθη τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐξετίθετο μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου της, ἀποκεκλεισμένη ὑπὸ τῆς καταιγίδος καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ξένου ἀξιωματικοῦ εὐρισκόμενη, ὅστις κατεπίλει τὰς χεῖράς της θερμότατα.

— Ἀφῆτέ με! πρὸς Θεοῦ, ἀφῆτέ με! ἀνέκραξε μεθ' ὁρμῆς ἀποσπασθεῖσα τῶν περιπτύξεων του καὶ καταφεύγουσα εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου, ποῦ εἶναι ἡ Νίνα; Θεέ μου!

Ἐκπληκτος ὁ Ἐκκάρτ διὰ τὴν ἀπρόοπτον ταύτην μεταβολὴν καὶ μαντεύσας ἐκ τοῦ ὁρμητικῆς κινήματός της καὶ τῆς τρεμούσης φωνῆς της τὴν ταραχὴν, εἰς τὴν εὐρίσκετο, τὴν ἐπλησίασεν ἡπίως καὶ,

— Φελιτσιτά! τῇ λέγει, τί ἔχεις καὶ φοβεῖσαι; τί σοῦ συμβαίνει καὶ τρέμεις; ἡ Νίνα δὲν εἶναι ἐδῶ, εἴμεθα μόνοι...

— Μόνοι!... Παναγία δέσποινά μου, καὶ ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ Νίνα;

— Ἡ Νίνα; ἀλλὰ ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν εἶδον κανένα· ἦτο μαζύ σου εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

— Ἐ! τότε βεβαίως ἐκεῖ θὰ ἔμεινε· ἐπομένως εἶναι ἐξησφαλισμένη· ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε παρατηρῶν πῆριξ, ποῦ εὐρισκόμεθα;

— Εὐρον ἀνοικτὴν τὴν θύραν καὶ σὲ ἀπέθεσα λιπόθυμον ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης· τί νος εἶναι ἡ οἰκία αὕτη;

— Εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου!... Ἀχ ὁ δυστυχὴς πατήρ μου ποῦ νὰ ᾔναι τώρα;...

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ· διὰ τοῦ διαλείποντος φωτός, τὸ ὅποιον παρεῖχον αἱ συνεχεῖς πλέον ἀστραπαί, τὴν διέκρινεν ὁ Ἐκκάρτ κλίνουσας· ἀμέσως τὴν ἐστήριξε καὶ τὴν ἀνήγειρεν· ἐκείνη ὁμως δὲν ᾔθελεν ἀνθίστατο εἰς τὰς περιποιήσεις του, ἔτρεμε σύσσωμος, ὡχρότης δὲ θανάτου ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της.

— Ἀφῆτέ με, σὰς λέγω! δὲν θέλω! μὴ μὲ ἐγγίζετε! Ἀχ, ποῦ εἶσαι, πάτερ μου!

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ.

Τώρα μόλις ἤρχιζεν ὁ Ἐκκάρτ νὰ ἐννοῇ τὴν ταραχὴν καὶ τὰ αἰσθήματα, ὅφ' ὧν κατεῖχετο ἡ νεᾶνις καὶ εὐλόγως ἐξήγει τὴν ἀπρόοπτον πρὸ ὀλίγου μεταβολὴν της

καὶ τὸ ὁρμητικὸν κίνημα, δι' οὗ, ἀποσπασθεῖσα τῆς ἀγκάλης του, ἔστη πεφοβισμένη εἰς τὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης· ὑπεχώρισε κατὰ ἐν βῆμα καὶ διὰ σοβαρᾶς καὶ μεμετρημένης φωνῆς τῇ λέγει:

— Φελιτσιτά! μὲ φοβεῖσαι, τὸ ἐννοῶ! ἀλλὰ διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνεις; μήπως ἔχεις κανένα λόγον διὰ νὰ ὑποθέσῃς ὅτι εἰμαι τόσον ἄθλιος, ὥστε νὰ καταχρασθῶ τῆς ἀδυναμίας σου ἐν τῇ μονότητι εἰς εἰς τὴν ὁποίαν ἡ καταιγὶς μᾶς συνήνωσε; Σὲ ἀγαπῶ, Φελιτσιτά! ναί, σὲ ἀγαπῶ μὲ τὸν ἀγνότερον ἔρωτα, τὸν ὅποιον ἡσθάνθη ποτὲ ἀνδρική καρδιά.— Ἐβδομάδας ὁλοκλήρους ἀναζητῶ τὰ ἴχνη σου· οὐδέποτε ὁμως ἐσκέφθην νὰ εἰσέλθω ὡς ἀπαγαγεὺς εἰς τὴν οἰκίαν σου· δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον στενοχωροῦμαι, διότι δὲν εἶναι παρὼν καὶ ὁ πατήρ σου· εἰπέ μοι τὸ ὄνομά του! καὶ αὐριοῦν ἐπανέρχομαι νὰ τὸν ζητήσω· ἐν τοσοῦτ' ἀπέρχομαι, ἀφ' οὗ εἰμαι βέβαιος ὅτι εὐρίσκεις ἐν ἀσφαλείᾳ.

Μετ' ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως ἤκουεν ἡ Φελιτσιτά τοὺς εἰλικρινεῖς τούτους λόγους τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ· τὸ ρεμβῶδες καὶ ὑγρὸν εἰσέτι ἐκ τῶν δακρύων βλέμμα της ἔμενεν ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένον, ἐν ᾧ συγκεκινημένη τῷ ἔτεινε τὴν δεξιὰν λέγουσα:

— Σέ... σὰς εὐχαριστῶ.

Ἦρπασεν ἐκείνος τὴν χεῖρά της ἣν ἔθλιψε παραφόρως.

— Πρὸ ὀλίγου, φιλάτην, ὅτε ἀκόμη δὲν μ' ὑπωπτεύεσο, μ' ἔκραξες διὰ τοῦ «σὺ»! διατί τώρα πάλιν λυπεῖς τὸν φίλον σου καὶ τῷ ὀμιλεῖς μὲ τὸ ψυχρὸν αὐτὸ «σεῖς»;

Καταπόρφυρος ὑπὸ τῆς ἐντροπῆς ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα· εἶτα δ' ἐγείρασα αὐτὸ ἐπιθύρισε χαμηλοφῶνως:

— Τότε λοιπὸν... σὲ εὐχαριστῶ!

Βραχεῖα σιγὴ ἠκολούθησε μετὰ τοὺς λόγους της τούτους· σιγὴ, ἣν μόνον διέκοπτεν ὁ ὑπόκωφος μυκηθμὸς τῆς καταιγίδος. Ἀμέσης ὁμως ἐνθυμηθεῖσα τοὺς λόγους τοῦ ἀξιωματικοῦ:

— Ὅθ φύγῃς, εἶπες; ἀνακράζει διακόπτουσα τὴν σειρὰν τῶν σκέψεών της· σύρουσα δὲ αὐτὸν μέχρι τοῦ ἡμικνωγμένου παραθύρου, τῷ ἐδείκνυε μετὰ φρίκης ἐν τῷ λυκόφωτι τῆς ἐπελθούσης ἐσπέρας τὰς καταστροφὰς καὶ τὴν φρικώδη ὄψιν τοῦ τοπίου ὡς ἐκ τῆς καταιγίδος· βροντωδῶς ἐκκλίετο ὁ ὑπερχειλίσας χείμαρρος, παρὰσύρων τὸ πᾶν ἐν τῇ ὁρμῇ του, βράχοι, πέτραι, χῶματα καὶ ὑπερμεγέθεις κορμοὶ ἐκρίζωνόντων δένδρων ἐπλημμύρουν τὴν κλιτὶν· εἰκὼν φοβερᾶς καταστροφῆς, εἰς ἣν ἀπέδιδον ἔτι φοβερωτέραν ὄψιν αἱ ἀνὰ πᾶσιν στιγμῇν φωτίζουσαι αὐτὴν ἀστραπαί.

— Ὅθ φύγῃς λοιπὸν! τῷ ἐπανελάβεν ἡ νεᾶνις δι' ἀσθενούς καὶ τρεμούσης φωνῆς, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ἀνελογίζομένη τὸ ἀδύνατον τῆς εἰς Μεσσήνην ἐπιστροφῆς.

Ὁ Ἐκκάρτ δὲν ἀπῆντα.

Πάλιν φοβερὰ αἰσθημάτων ἐτάρασσε

τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν· νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μεσσήνην τῷ ἦτο ἀδύνατον· ὁ δρόμος εἶχεν ἐντελῶς σχεδὸν καταστραφῇ, ἀφ' ἐτέρου κατ' οὐδένα λόγον ἡδύνατο νὰ μείνῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας τῆς ἐρωμένης του.

— Πόσον διακροῦσιν συνήθως αἱ τοιούτου εἰδους καταιγίδες; τὴν ἠρώτησεν.

Ἐκείνη τρέμουσα τῷ ἀπῆντησε:

— Πρὸ τῆς πρωίας, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ κανεὶς.

Πάραυτα ὁμως ἀνελογίσθη τὸν πατέρα της, ὅστις πολὺ πιθανὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τῶν ὀρέων.

— Θεέ μου! ὁ πατήρ μου, ποῦ νὰ ᾔναι ὁ δυστυχὴς πατήρ μου! καὶ κλαίουσα πάλιν μετὰ λυγμῶν ἐκκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἐκκάρτ, ὅστις τὴν περιεπτύχθη καὶ προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἦτο ὁ πατήρ σου σήμερον εἰς τὴν πόλιν;

— Ἀχ, ἐὰν ἦτο ἐκεῖ, δὲν θὰ μὲ ἔμελλεν, ἀλλὰ ὅχι, δὲν ἦτο δυστυχῶς· πλανᾶται ἔσως ἐπὶ τῶν ἀγρίων ὀρέων· χθὲς ἔσως ἐξεκίνησε ἀπὸ τὸ Μιλάτσον καὶ θὰ ᾔναι καθ' ὁδόν.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶναι ὁ πατήρ σου;

Ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ ταύτῃ, ἡ Φελιτσιτά ἀνεκινήθη σπασμωδικῶς. Τὸ ὄνομά του; ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ἐκεῖνος νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἀβυσσος ἠνοίγετο πρὸ τῶν ποδῶν της!

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ πατήρ σου; εἰπέ μοι; ἐπανελάβεν ἡρέμα ὁ Ἐκκάρτ, θεωπεύων διὰ τῆς χειρὸς τὸ ὠραῖον μέτωπόν της, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐβύθιζε τὸ βλέμμα του εἰς τὸ τρυφερὸν βλέμμα ἐκείνης.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾷς, τῷ ἀπῆντησεν ἐπὶ τέλους τὸ ὄνομά του, δὲν πρέπει σὺ νὰ τὸ μάθῃς· τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Ἀλλὰ διατί; διατί νὰ μὴ μάθω πῶς ὀνομάζεσαι, ποῖα εἶσαι; αὐριοῦν θὰ ἐπιστρέψω νὰ ὀμιλήσω μὲ τὸν πατέρα σου κα ἄν...

— ὦ! σώπα, μὴ μὲ ἐρωτᾷς πλέον! ἀνέκραξεν αἰφνης ἀποσυρομένη καὶ ἀναμιμνησκομένη ὅτι ἡ Νίνα τῇ ἔλεγεν ὅτι ἀδύνατον γυνὴ τοῦ Capo popolo νὰ γίνῃ σύζυγος Ἐλβετοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾷς, σοὶ λέγω — βάραθρον ἀπέραντον μᾶς χωρίζει, ἀκουσόν με, καὶ μὴ θελήσῃς νὰ τὸ μάθῃς· ἀδύνατον νὰ γίνω σύζυγός σου!

Τὴν ἐπλησίασε πάλιν καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

— Μὲ ἀγαπᾷς; τῇ λέγει.

Ἐκείνη καὶ πάλιν διέφυγε τὴν περίπτωξίν του.

— ὦ! εἶχες πολὺ δίκαιον, Ἐκκάρτ! πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγῃς.

Ἐκεῖνος ὁμως δεικνύων διὰ τοῦ παραθύρου τὰ μανιῶδη κύματα:

— Μὰ πῶς θέλεις νὰ φύγω; δὲν βλέπεις; σὺ ἡ ἰδίᾳ πρὸ ὀλίγου μοὶ ἀπέδειξες τὸ ἀδύνατον;

Πάλιν τὴν ἐπλησίασε καὶ διὰ τοῦ γλυκυτέρου τόνου:

— Διατί, φιλότατη, μοῦ ἀρνείσαι τὸ ὄνομά σου, τῇ λέγει, ἀφ' οὗ αὐριον θὰ τὸ μάθω;

— Ἄλλοι, ἄς σοὶ τὸ εἰπωσιν· ἀπὸ ἐμὲ ὅμως ἀδύνατον νὰ τὸ μάθης.

— Ἀλλὰ ἓνα τίμιον ὄνομα δύναται νομίζω...

Δὲν ἐτελείωσε· τὸ διάπυρον τῆς νεανίδος βλέμμα προσηλοῦτο ἀτενῶς ἐπ' αὐτοῦ· αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Ἑκαρτ διήγειρον τὴν φιλοτιμίαν της, τὸ δὲ βλέμμα της ἐκεῖνο ἐνέφαινε δύναμιν χαρακτηῖρος καὶ ἀκατάσχετον ἀποφασιστικότητα, ἃς κατεῖχεν ἡ νεαρά της καρδιά.

— Τίμιον εἶναι τὸ ὄνομά μου! ὦ, τοῦτο σοὶ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀγίαν αὐτοῦ μητέρα, ἐὰν δὲ εὐρίσκετο κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν ὁ πατήρ μου ἐδῶ, θὰ σοὶ ἐδείκνυε, ὅτι οὐδὲν δικαίωμα ἔχεις ν' ἀμφιβάλλης... διότι ἐπὶ τέλους ἐγὼ τὸ ὄνομά σου τὸ ἀγνοῶ καὶ μεταξὺ τῶν ἐλβετῶν ἀξιοματικῶν εἶναι...

— Τὸ ὄνομά μου, Φελιτσιτά; ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζης ἀμέσως θὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἀλλ' ἔχεις πολὺ ἄδικον νὰ ὀμιλῇς οὕτω, διότι ὅπως σὺ φεῖδσαι τῆς τιμῆς τῶν οἰκείων σου, οὕτω καὶ ἐγὼ ἔχω χρέος νὰ ὑπερασπιζομαι τὴν ἰδικήν μου, καθὼς καὶ τὴν τῶν φίλων μου.

Ταῦτα δὲ λέγων, τῇ εἶπε τὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγὴν του· πῶς ἦλθεν εἰς Νεάπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μεσσήνην· εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα, ὡς εἰ ὑπείκων εἰς στενοχωροῦν τι αὐτὸν αἶσθημα: «Ἐχεις δίκαιον, Φελιτσιτά, τῇ λέγει, εἶναι ἀδύνατον νὰ μένω ἐδῶ περιπλέον, ἤδη ἐπὶ ἡλθεν ἡ νύξ καὶ χάριν τῆς τιμῆς σου, καθὼς καὶ τῆς ἰδικῆς μου, πρέπει αὐριον νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι δὲν διήλθον τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς οἰκίας αὐτῆς!

— Ἀλλὰ Ἑκαρτ· ποῦ θὰ πᾶς; ἔξω ὁ θάνατος εἶναι βέβαιος· δὲν βλέπεις;

— Ἐκεῖ πλησίον τοῦ βράχου ὅπου ἐσώθημεν, εἶδον ἐρείπια καὶ τινὰς θόλους, ἐκεῖ θὰ καταφύγω.

— Ἐ! καὶ μήπως;

— Ἀλλὰ σκέφθητι, Φελιτσιτά, τί κάμνεις, καὶ ἡ ἰδία δὲν θὰ μοὶ τὸ ἐπέτρεπες ἐὰν συγκατένευον νὰ μείνω!

— ὦ! ὄχι, ὄχι δὲν θὰ φύγης! καὶ πάλιν κλαίονσα ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ἐμποδίζονσα αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ· ὄχι, μείνε, φύγε... τί λέγω; μείνε... Παναγία μου, δὲν ἔξυρῶ καὶ ἐγὼ τί λέγω, μὴ μὲ ἀκούεις, Ἑκαρτ· δὲν δύναμαι πλέον νὰ σκεφθῶ!

Ὁ Ἑκαρτ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ψυχικὴν ταραχήν. Ἡσθάνετο ἐπ' αὐτοῦ ὁ λόκληρον τὸ σῶμα τῆς νεανίδος, ἤκουεν εὐκρινῶς τὸ ταχὺ κτύπημα τῆς καρδίας της καὶ ἡσθάνετο τὴν φλέγουσαν ἀναπνοήν της· ῥῆγος διέτρεξε τὸ σῶμά του, καὶ ἐγείρας περιπαθῶς τὴν κεφαλὴν της κατησπάζετο αὐτήν, ἐνῶ συγχρόνως τῇ ἐπιθύριζε τρυφεροὺς ἐρωτικούς λόγους τὸ βλέμμα του ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ της.

Ἐκτὸς ἐαυτῆς ἡ Φελιτσιτά, ἐξέπεμψε ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ τὸν περιεπτύχθη ἰσχυρότερον· ἤδη ὅμως ὁ Ἑκαρτ εἶχε συν-

έλθῃ, ὀρμητικῶς ἀπεσπάρθη τῶν περιπτύξεων της καὶ διὰ κινήσεως κατήλθε τῆς οἰκίας.

— Φελιτσιτά! τότε ἀνέκραξε, χαῖρε ἀγγελέ μου, αὐριον θὰ ἐπανέλθω· καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ἦτο ἤδη ἡμέρα ὅτε ὁ Ἑκαρτ ἐξῆλθε τοῦ καταφυγίου του· ἡ καταιγὶς εἶχεν ἐντελῶς καταπαύσει, κυανόλευκος δὲ ὁ οὐρανὸς ἐκυρτοῦτο ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης τοποθεσίας· ὁ χειμάρρος δὲν ὑπῆρχε πλέον· μόνον ἀσθενὲς τι ρυάκιον διέσχιζεν εἰσέτι τὴν ἀλλοιωθεῖσαν κλιτύν· περιχαρὴς ἀνῆγειρε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ παραθύρα τῆς Φελιτσιτάς· ἐνόμισε, ὅτι διὰ τῶν παραπετασμάτων διέκρινε δύο λάμποντας ὀφθαλμούς· ἐγείρας δὲ τὴν χεῖρα εἰς χαίρετισμὸν ἐφώνασε: «Καλὴν ἐντάμωσιν» καὶ κατήρχετο ἡσύχως τὴν κλιτύν.

Μόλις ὅμως ἔκαμψε γωνίαν τινὰ βράχων καὶ τῷ διέφυγεν ἐπιφώνημα φρίκης· τόσον φοβερὰ ἦτο ἡ θέα, ἥτις παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ὅχι μόνον αἱ ὄχθαι τοῦ χειμάρρου, ἡ ὁδός, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ ὑπώρειαι τῶν λόφων εἶχον ἐντελῶς παραμορφωθῇ· λίθοι, βράχοι, χώματα, κορμοὶ δένδρων καὶ πτώματα αἰγῶν ἔκειντο ἐν φοβερᾷ ἀταξίᾳ. Ἡ ἐκκλησία ἐν μιᾷ νυκτὶ εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς σωρὸν ἐρείπειων· ἐκ τῆς μεσαιᾶς θύρας τοῦ ἱεροῦ ἔτρεχεν ἡσύχως ρυάκιον, ὅπερ ἐπότηζε κατὰ μῆκος ὅλον σχεδὸν τὸ μωσαϊκὸν τῆς βάσεως· ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς τοῦ ἡρειπωμένου βωμοῦ ἐκρέματο εἰσέτι ἐσθυμένον καὶ αἰωρούμενον ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς αὔρας ἡ αἰωνία κανδύλα τῆς Θεοτόκου.

Μὲ βλέμμα ἐκπληκτον καὶ ἀμφίβολον βῆμα περιήρχετο ὁ Ἑκαρτ· τὰ ἐρείπια ἐκείνα νομίζων ὅτι θὰ εὕρῃ ἀνθρώπινον πλάσμα· αἰφνης ὅμως χρεμετισμὸς προσέβαλε τὰ ὠτά του· ἐστράφη ἀμέσως καὶ χαίρων ἔτρεξε πρὸς τὸν παραδόξως πως σωθέντα ἵππον του, ἐν ᾧ δὲ τὸν ἐθώπευε,

— Ζῆς ἀκόμη, τῷ ἔλεγε, γενναίέ μου Πήλασσε καὶ ἐγὼ σὲ ἐλησμόνησα παντελῶς.

— Ὅχι δά! ἂν δὲν ἀπατώμαι εἰσθεσεῖς Ἑκαρτ φὸν Χάτβιλ! Πῶς ἐδῶ;

Ἐκπληκτὸς ὁ λοχαγὸς εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὴν εἰρωνα καὶ ὠχρὰν ὄψιν τοῦ ἀββᾶ.

— Πῶς ἐδῶ, ἀββᾶ; μᾶλλον ἐγὼ διακαιοῦμα νὰ σὲ ἐρωτήσω τί ζητεῖς ἐς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν.

— Τίποτε παράδοξον, κύριε λοχαγέ! κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου καρδινάλιου Μεσσήνης διήλθον ἐνταῦθα τὴν νύκτα· ἀλλὰ ποῦ διάβολον τὴν διήλθετεσεῖς; ἀλλ' εἰς ἐρωτευμένον ἱππότην πάντοτε ἀνοίγουν αἱ νύμφαι ἄντρα μὲ τὴν δέσποιαν των ἐντὸς κεχρυσωμένης κλίνης! Χά, χά!...

Ὁ Ἑκαρτ ἔμεινεν ἐνεός· τί ἤθελεν ὁ πονηρὸς ἀββᾶς νὰ εἶπῃ διὰ τῶν διφορουμένων ἐκείνων λέξεων; καὶ ἐπὶ πλέον τί ἐζητεῖ εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν ὁ πιστὸς θεράπων τῆς κομήσεως τοῦ Σελλαμάρε;

Ταχὺς ἀνῆλθε τοῦ ἵππου του καὶ στρέψας πρὸς τὸν ἀββᾶν:

— Γιὰ κουβέντες, ἀββᾶ, δὲν εὐκαιρῶ,

καθὼς καὶ ὁ ἵππος μου, ἔχουμε ἀνάγκη νὰ ζεσταθοῦμε.

— Πράγματι, κρῖμα! κρῖμα μεγάλο, διότι διαφορετικὰ θὰ εἶχατε πολὺ νόστιμα καὶ περιέργα γεγονότα νὰ μοῦ διηγηθῆτε, ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς.

Ὁ Ἑκαρτ ἐσταμάτησε, τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, πλήρης δὲ ὀργῆς:

— Σκύλε! τῷ φωνάζει, σὲ συμβουλεύω διὰ τὸ καλόν σου νὰ βουλώσῃς τὸ βρωμερόν σου στόμα! γνωρίζω εἰς τί ἀποβλέπεις, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ ὅτι ἀδίκως κοπιᾶζεις, καὶ πρέπει νὰ ξεύρῃς ὅτι ἐκεῖνη τῆς ὁποίας χθὲς ἔσωσα τὴν ζωὴν εἶναι ἡ τιμιωτέρα γυνὴ τῆς Σικελίας!

Καὶ κεντήσας τὸν ἵππον τοῦ ἀπῆλθε τρέχων.

[Ἔπεται συνέχεια].

A. Δ. Χ.

ΘΩΜΑ ΒΑΙΛΕΥ ΑΔΑΡΙΧ

Η ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ

Ἀμερικανικὸν διήγημα.

[Τέλος]

Εὐρίσκομαι πράγματι ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ διὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ δὲν κατάρθου νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἐαυτόν. Τὸ πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν αἰσθημὰ του ἦτο ἔρως; Οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν κατεῖχεν ἵνα τὴν πλησιάσῃ καὶ τῇ ὀμιλήσῃ. Εὐκολώτατον ἦτο νὰ τὴν γνωρίσῃ προσωπικῶς· ἀλλ' εἰς Βὰν Τούιλερ θὰ κατέλθῃ τόσον, ὥστε νὰ σχετισθῇ στενῶς μετὰ μιᾶς σχοινοβάτιδος! Δίκαιε Θεέ!... Ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, ἡ Ὀλυμπία Ζαμπρίσκη μόλιον ἀποστροφὴν θὰ τῷ ἐνέπνεεν. Ὅχι. Ἀπλῶς εἶχε μαγευθῇ ἐκ τῆς ἀμιμήτου χάριτός της, ἐκ τῆς ἐπιδειξιότητός της καὶ τῆς μαγνητικῆς ἀφοβίας της. Καθαρὰ παιδιὰ καὶ ἀδυναμία του! Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν κρίνῃ αὐστηρότερον, παρ' ὅσον αὐτὸς οὗτος ἔκρινεν ἑαυτόν. Τὸ νὰ ἦναι ἀνίσχυρος καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃ, εἶναι τιμωρία διὰ τὸν ὑπερήφανον. Ὁ Βὰν Τούιλερ ἀπεδέχετο τὴν τιμωρίαν καὶ μετέβαινε τακτικῶς εἰς τὸ θέατρον.

— Ἡ τρέλα αὐτὴ θὰ τελειώσῃ μαζὶ μὲ τὰς παραστάσεις της, ἐπροφασίζετο.

Ληξασὼν τῶν παραστάσεών της ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία ἀνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπανῆλθε πρὶν ὁ Βὰν Τούιλερ παρηγορηθῇ διὰ τὴν ἀπουσίαν της. Ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου, παρατηρήσασα, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της αἱ εἰσπράξεις ἠλαττώθησαν πολὺ, τὴν ἀνεκάλεσε πάραυτα ἐκ τῆς περιοδείας της. Ἐγραψαν μεγάλοις γράμμασι τὴν ἐπάνουδόν της εἰς τὰ προγράμματα καὶ πρωτὰν τινὰ ὁ Βὰν Τούιλερ, ἐξυπνήσας, εἶδε μέγα ἐρυθροῦν πρόγραμμα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοῦ θαλάμου του τοίχου, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Ὀλυμπίας Ζαμπρίσκη ἀνεφέρετο μὲ πηχυαῖα γράμματα. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο μαγεία καὶ καθ'